

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobkyně **MUDr. J.V.**, bytem xx, zastoupené advokátem Alexandrem Petričko z advokátní kanceláře, se sídlem Chrastavská č.188/27, Liberec 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č.642/2a, Liberec 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: a) obce Bílý Kostel, se sídlem obecního úřadu Bílý Kostel č. 206, zastoupené starostou Jiřím Formánkem a b) Radomíry Stejskalové, bytem Kunratická č.1173, Liberec, zastoupené Janem Stejskalem, bytem Kunratická č.286, Liberec, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. OÚPSŘ 84/2010-rozh. ze dne 12. ledna 2011,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. OÚPSŘ 84/2010-rozh. ze dne 12.1.2011 s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad Libereckého kraje svým ve výroku rozsudku označeným rozhodnutím z 12.1.2011 rozhodl o odvolání MUDr. V. proti rozhodnutí Městského úřadu v Chrastavě čj. Výst.: 0/2378/2009/GB ze dne 5.2.2010 tak, že výrok pod bodem II) zrušil a v ostatních částech napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí nejprve popsal průběh řízení před správními orgány a uplatněné odvolací důvody. Poté odůvodnil, z jakých skutkových a právních důvodů se s odvoláním neztotožňuje. Pouze ohledně výroku pod bodem II) zdůraznil, že je nadbytečný s ohledem na platnou zákonnou úpravu. Stavebnímu úřadu dále vytknul, že rozhodoval toliko o odstranění přípojky, vedoucí na ppč. 2509/2 , ačkoli mělo být rozhodnuto o celé přípojce, umístěné i na dalších pozemcích. Tato vada ale neodůvodňovala zrušení rozhodnutí ze dne 5.2.2010. Žalovaný v závěru připustil, že v původním stavebním řízení až po kolaudaci mohlo dojít k pochybení, to ale

nelze završovat dalšími nezákonnostmi. Dodatečné povolení stavby nemohlo být vydáno, protože nebyly splněny zákonné podmínky, a proto nezbylo, než odstranění stavby nařídit.

Žalobkyně MUDr. V. ve své včas podané žalobě a jejím dodatku navrhuje, aby byla správní rozhodnutí učiněná v obou stupních zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, a to z následujících důvodů. Žalovaný nepřihlédl k historické posloupnosti, ačkoli v místě, kde stojí dům pč. 4 byla hospoda, ke které vedla vodovodní přípojka již od roku 1934 a jakákoli kolaudace po tomto datu s ohledem na předpisy, platné v době zřízení přípojky, jsou bezpředmětné. Jak ze správního řízení vyplynulo, již před rokem 1983 souhlasil vlastník sítí s výměnou olověného potrubí za plastové, a proto se v roce 1983 neřešila stavba nové přípojky, ale jen obnova původní. Stavební úřad sice tvrdí, že stavba byla provedena v rozporu se stavebním povolením, ale již neodůvodnil, v čem tento rozpor spočívá. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné, a tuto vadu neodstranil ani žalovaný. Je sice pravdou, že situaci neřešila formou věcného břemene, ale jak původní tak i nový vlastník o existenci přípojky věděl, jak vyplývá ze smlouvy uzavřené s obcí Bílý Kostel, a tudíž pozemek kupovala pí. Stejskalová s tímto břemenem. Odkaz stavebního úřadu na rozsudek NS sp.zn: 22 Cdo 575/2002 je nepřipadný, neboť se zde nejedná o dočasné užívání pozemku. K tvrzení žalovaného o dvou právních titulech žalobkyně namítá s tím, že i kolaudační rozhodnutí je titulem veřejnoprávním. Ona sama kupovala věc již za existence přípojky v daném místě, není tudíž pravda, že postrádá majetkoprávní titul, a proto se nemusí domáhat práva cestou např. určení existence služebnosti, neboť o této otázce si může správní orgán učinit závěr sám, stejně jako o otázce vydržení práva věcného břemene. V dodatku pak poukazuje i na připojený plánec vedení vodovodního řadu a na smlouvu z 18.4.2007. Dále pak i připojuje stejnopis žaloby, podané k okresnímu soudu dne 30.3.2011.

V průběhu jednání soudu dne 27.3.2013 setrvává MUDr. V. na důvodech podané žaloby s tím, že stavební povolení z roku 1983 bylo úřady chybně interpretováno. Setrvává i na tvrzení o nepřezkoumatelnosti v žalobě označených částí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jednalo se ve skutečnosti nikoli o stavbu nové přípojky ale o rekonstrukci či opravu té stávající, položené na stejném místě jako v současnosti. Zdůrazňuje existenci předmětné přípojky postavené již v roce 1934, neboť na místě domu čp. 4 stála hospoda, která byla přípojkou zásobována. Žalobkyně dále uvádí, že vícekrát jednala, ale bez písemného záznamu, se starostou obce Bílý Kostel a z jednání nabyla dojmu, že obec nepřístupuje k účastníkům stejně. Navíc upozorňuje na to, že ačkoli přípojka je v jejím vlastnictví, byla bez jejího vědomí prodloužena až na obecní pozemek. Upozorňuje i na běžící občanskoprávní řízení o své žalobě. Žádá náhradu nákladů řízení, kterou upřesní do tří dnů.

Žalovaný krajský úřad setrvává na důvodech napadeného rozhodnutí i s odkazem na písemné vyjádření k žalobě. Upozorňuje na to, že otázka soukromoprávní není předmětem tohoto řízení a věc veřejnoprávní je redukována na otázku, zda stavba byla povolena či nikoli.

Osoby zúčastněné na řízení tj. obec Bílý Kostel a R.S. shodně při jednání tvrdí, že jednání ohledně vyřešení situace byla s žalobkyní vedena, ale bez výsledku. O tom jsou listinné doklady. Ta na jejich návrhy nepřistoupila. R. S. prostřednictvím svého zástupce pokládá za nepravdivé údaje žalobkyně o stavbě realizované blíž než 22 m od hranic jejího pozemku. Při zemních pracích na pozemku ppč. xx byl odkryt nejen vodovodní řad ale také vodovodní přípojka, o které nevěděli.

Soud podle § 75 z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu a poté, co dokazování doplnil v průběhu jednání, dospěl k těmto závěrům.

Nejprve v zájmu přehlednosti průběhu celého správního řízení pokládá soud za nezbytné stručně zrekapitulovat podstatné úkony učiněné jak účastníky řízení tak i správními úřady.

Podle § 129 odst. 2, písm. b) z.č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (SZ) stavební úřad nařídí vlastníku stavby odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem nebo v rozporu s ním. Podle odstavce třetího téhož ustanovení lze takovou stavbu dodatečně povolit za podmínek v daném ustanovení rozvedených.

V předmětné právní věci bylo zahájeno Městským úřadem v Chrastavě řízení o odstranění stavby (vodovodní přípojky na pozemku ppč.2509/2, který je v majetku pí. Stejskalové) opatřením ze dne 27.11.2009. Odůvodněnost zmíněného úkonu vyplynula zejména z výsledků místního šetření dne 3.11.2009, kterým byla zjištěna existence přípojky mj. i na pozemku R. S. (ppč.xx).

Dne 5.2.2010 rozhodl Městský úřad v Chrastavě pod čj. Výst./0/2378/2009/GB tak, že podle § 129 odst. 1, písm. b) z.č. 183/2006 Sb. nařídil (v bodě I) odstranění stavby-vodovodní přípojky na ppč.2509/2 a podle § 130 odst. 1) téhož zákona uložil stavebníkovi předložit návrh technologického postupu při odstraňování přípojky. Podkladem pro rozhodnutí byly nejen listiny, týkající se stavebního řízení (stavebního povolení pro manžele P., čj. 420/1395/83 ze dne 2.5.1983, kolaudačního rozhodnutí již pro manžele Vajnarovi čj. 2170/828/91 ze dne 11.10.1991 a rozhodnutí o změně užívání stavby pro MUDr. J.V. čj. Výst: 5772/1289/2000-Ja-Rozh. ze dne 6.12.2000), ale i šetření na stavebním úřadu v Chrastavě i v Severočeských vodovodech a kanalizacích (zpráva z 11.11.2009). Rozhodnutí o odstranění stavby z 5.2.2010 bylo napadeno odvoláním MUDr. V., ale o odvolání nemohlo být rozhodnuto s přihlédnutím k tomu, že MUDr. V. požádala o dodatečné povolení stavby.

Dne 4.3.2010 byla zmíněnému stavebnímu úřadu doručena žádost nyní žalobkyně MUDr. V. (z 1.3.2010) o dodatečné povolení stavby vodovodní přípojky (§ 129 odst. 3 SZ) s tím, že kvůli chybě v projektové dokumentaci (z roku 1983), kdy vodovodní řad byl nakreslen v místě, kudy nikdy nevedl, bylo nutno změnit trasu vedení vodovodní přípojky k objektu č.4 tak, aby odpovídal realitě. Trasa přípojky tak byla vzhledem k technickým a ekonomickým požadavkům provedena (jako jediná možná) po částech parcely ppč.xx a xx se souhlasem Severočeských vodovodů a kanalizací (ředitele Ing. D.). K žádosti připojila nákres a geometrické zaměření faktického vedení přípojky s označením původního chybného vyznačení přípojky.

Řízení o odstranění stavby bylo proto přerušeno dne 21.4.2010 se současnou výzvou, aby MUDr. V. odstranila nedostatky svého podání. Nedostatek podání spatřoval stavební

úřad v tom, že nebyly doloženy souhlasy vlastníků dotčených pozemků ppč.2509/2 (R.S.) a ppč. 2509/1 (obce Bílý Kostel n/N) s umístěním již provedené přípojky na jejich pozemcích.

Protože podle názoru správních orgánů nebyly ve stanovené lhůtě nedostatky podání odstraněny, stavební úřad řízení o dodatečném povolení stavby zastavil rozhodnutím ze dne 19.7.2010 čj. Výst.2391/374/2010//GB ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje čj. OÚPSŘ 232/2009-330-rozh. ze dne 27.10.2010, a to i s přihlédnutím k rozhodnutí čj. OÚPSŘ 232/2010-opravné rozh. ze dne 5.11.2010. Rozhodnutí týkající se návrhu na dodatečné povolení stavby nabylo právní moci, žalobou podle z.č.150/2002 Sb. napadeno nebylo.

V dané souvislosti soud zmiňuje i žalobu na určení existence věcného břemene ze dne 29.3.2011 (doručena Okresnímu soudu v Liberci dne 30.3.2011), podanou MUDr. Vajnarovou nejen až poté, co nabylo právní moci v předchozím odstavci zmíněné rozhodnutí o odvolání, ale i poté, co nabylo právní moci rozhodnutí krajského úřadu, které je předmětem nynějšího soudního přezkumu. Žalovanými jsou v tomto občanskoprávním řízení jak obec Bílý Kostel, tak i R. Stejskalová, ta ohledně parcely ppč. 2509/2, po níž je vodovodní přípojka, která má být podle správních orgánů odstraněna, vedena.

O odvolání MUDr. V. proti rozhodnutí o odstranění stavby (z 5.2.2010) rozhodl žalovaný krajský úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12.1.2011 tak, že napadené rozhodnutí ve výroku pod bodem I) potvrdil a zrušil výrok pod bodem II).

Soud dospěl k závěru, že stěžejní skutkové a právní závěry stavebního úřadu, které žalobou napadeným rozhodnutím v podstatě aproboval krajský úřad, jsou správné.

K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí učiněného v prvním stupni soud uvádí, že otázkou neexistence stavebního povolení na vodovodní přípojku i na ppč. xx a v té souvislosti rozporu mezi faktickým uložením přípojky a stavebním rozhodnutím ze dne 2.5.1983 se městský úřad patřičně zabýval, jeho věcnými tak i právními aspekty (zejména viz strana pátá rozhodnutí). Podstatným ale také je, že tuto otázku podrobně odůvodnil žalovaný v reakci na odvolací námitky (viz poslední tři odstavce strany čtvrté napadeného rozhodnutí a strana pátá). Žalovaný vyložil, z jakých skutkových zjištění vycházel, kde je čerpal a rozvedl i své právní závěry. Proto v tomto směru soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Obdobně je tomu i ohledně zkoumání „legality“ přípojky vzniklé podle tvrzení žalobkyně již v roce 1934. Ta předně nikterak nedoložila, že v tu dobu byla přípojka postavena a žalovaný i stavební úřad dostatečně své závěry odůvodnily právě poukazem na neexistenci příslušných stavebních rozhodnutí. Nezbytné podklady pro svá tvrzení v tomto směru nepředložila žalobkyně ani soudu, je to ale přitom žalobce, jehož povinnost tvrzení ve smyslu § 71 s.ř.s. je spojena s povinností svá tvrzení doložit.

Soud se nemohl ztotožnit ani s právním názorem žalobkyně, že zejména kolaudačním rozhodnutím, které nesporně je rozhodnutím o veřejných subjektivních právech účastníků řízení, byla vodovodní přípojka „vzata na vědomí“ či „zlegalizována“. Jak totiž vyplývá z porovnání ust. § 120 až 122 a 111 až 115, resp. § 129 odst. 3) SZ, jedná se o rozdílné instituty, řešící zcela odlišný okruh skutkových a právních otázek. Tzn., že v rámci

kolaudačního řízení se řeší otázky souladu provedení stavby se stavebním povolením a dokumentací a nikoli stavební povolení jako takové.

Podle § 54 z.č.50/1976 Sb. lze stavby provádět jen podle stavebního povolení nebo ohlášení, nestanoví-li zákon výjimky, přičemž ke stavbě uvedené přípojky, jako drobné stavby (podle § 55 odst. 1, písm. a/ a § 139b, odst. 5, písm. d/ tohoto zákona) by postačovalo ohlášení stavebnímu úřadu, pokud by se jednalo o stavbu samostatnou, a to předem a za podmínek § 57 SZ. I u drobných staveb, jak vyplývá z vyhl.č.85/1976 Sb. a posléze i z vyhl.č.132/1998 Sb. (vydány na základě zákonného zmocnění podle § 143 z.č.50/1976 Sb), je jedním z nezbytných předpokladů úspěšného ohlášení stavby mj. i údaj o vlastnickém či obdobném vztahu k pozemku, na kterém má stavba být postavena. To za situace, že by byla přípojka vybudována skutečně za účinnosti z.č.50/1976 Sb., pokud by soud vycházel z obsahu žádosti MUDr. V. z 1.3.2010 (o dodatečné povolení stavby). Jak ale vyplývá z níže citovaného rozhodnutí z 2.5.1983, zásobování vodou bylo stavebním povolením řešeno a povoleno spolu s povolením stavby rekreačního domu jen na parcele ppč.225. Z uvedeného proto vyplývá následující.

Jediným rozhodnutím týkajícím se stavby domu na ppč.xx – stavebním povolením - je stavební povolení vydané Městským národním výborem v Chrastavě čj. 420/1395/83 ze dne 2.5.1983 manželům Prudičovým, ve kterém je řešeno zásobování vodou ze stávajícího vodovodního řadu, přičemž **jediným** dotčeným pozemkem je parcela ppč. 225. Citovaným rozhodnutím nebyla řešena obnova resp. údržba stávající přípojky, jak tvrdí žaloba, ale pouze to, co je v povolení výslovně uvedeno (tj. „zásobování vodou - ze stávajícího vodovodního řadu“). Soud se nemohl ztotožnit s právním názorem žalobkyně, že citovaným rozhodnutím ze dne 2.5.1983 bylo současně rozhodováno i o opravě či rekonstrukci vodovodní přípojky, vedené i po parcele ppč. 2509. Tato parcela není ve zmíněném rozhodnutí vůbec zmiňována a správní orgán a ani soud nejsou oprávněny pravomocné stavební povolení revidovat či jeho smysl „domýšlet“. Proti názoru žalobkyně hovoří i tehdejší dokumentace, zřetelně vyznačující vodovodní přípojku, vedoucí zcela odlišně od nynější reality, tj. jen po ppč.xx, a kterou by měla mít žalobkyně u sebe v souladu s ust. § 125 odst. 1) SZ.

Po změně vlastníka stavby- stavebníka, a v návaznosti na citované stavební povolení byla již manželům V. jen prodloužena platnost tohoto stavebního povolení do 30.12.1988.

Následuje pak již jen kolaudační rozhodnutí (čj. 2170/828/91 ze dne 11.10.1991) pro manžele V., obsahující jen odkaz na stavební povolení z roku 1983. Opět je konstatováno napojení domu na veřejný vodovodní řad a jediným nedostatkem při kolaudaci zjištěným, je chybějící oplocení (s termínem jeho dokončení). Tato rozhodnutí jsou doprovázena plánky s legendou a ani z jednoho nevyplývá ani jakákoli změna oproti stavebnímu povolení z roku 1983. Žalobkyně se proto mýlí, domnívá-li se, že veřejnoprávní titul vybudovat přípojku získala kolaudačním rozhodnutím, neboť jak soud již zdůraznil, kolaudační rozhodnutí důsledně vychází ze stavebního rozhodnutí z 2.5.1983 a předmět kolaudačního řízení je odlišný od předmětu řízení o stavebním povolení. Stejný právní stav vyplývá i z rozhodnutí Městského úřadu v Chrastavě (také se týká jen stavby ppč. 225) ze dne 6.12.2000, kterým bylo tehdy již jen MUDr. V. povolen nový způsob užívání stavby. Zejména z uvedených listin a z obsahu správního spisu mohl soud vyvodit následující závěry.

Všechna tato zmíněná stavební rozhodnutí se týkají stavby povolené a uskutečněné **výhradně** na ppč. 255 a nikoli na jiném pozemku.. Žalovaný a stavební úřad proto nepochybily, když jedněmi ze stěžejních podkladů svých skutkových zjištění učinily tato výše citovaná rozhodnutí.

Stavební úřad (a ani obec Bílý Kostel n/N, jak z jejího vyjádření z 14.4.2011 a z 28.4.2011 vyplývá), nemá k dispozici žádnou listinu, ze které by bylo možno vyvodit, že bylo manželům P., manželům V. či samotné žalobkyni vydáno stavební povolení (stavební souhlas) se stavbou nové vodovodní přípojky na ppč. 2505/2 (MUDr. V.), ppč. 2509/2 (R.S.) a na dalších pozemcích. Přitom stavba nové přípojky vyžadovala stavební povolení (souhlas), a pokud poukazuje žalobkyně na existující vodovodní přípojku na témže místě (podle tvrzení žalobkyně došlo jen k výměně olověných trubek za plastové), pak i tato původní stavba, pokud by byla realizována již ve třicátých letech dvacátého století, a žalobkyně rovněž na podporu tohoto tvrzení žádný důkaz nepředkládá, pak by i podle tehdejší právní úpravy vyžadovala stavební rozhodnutí, jak vyplývá např. z ř.z. č.40/1886 ve znění jeho novel rozšiřujících jeho účinnost na celé území Čech a následujících předpisů. Žalobkyně ale v daném řízení (a ani v řízení o návrhu na dodatečné povolení stavby) nedoložila svá tvrzení, že by stavba vodovodní přípojky na zmíněných pozemcích byla stavebním úřadem povolena, po příslušných rozhodnutích bylo marně pátráno i na úřadech. Pouhá faktická existence přípojky, důvody jejího umístění a různá jiná ničím nepodložená tvrzení bez patřičných úředních rozhodnutí, nemohou být náhradou nezbytného úředního povolení. Stavební úřad nemá k dispozici žádný doklad, ze kterého by vyplynula možnost existence dřívějšího stavebního povolení a soud nemá důvodu pochybovat o věcném přístupu stavebního úřadu i v tomto směru. Odkaz žalobkyně na stanovisko SvčVč je v daném případě irelevantní, neboť je to výhradně stavební úřad, který je zákonem zmocněn stavbu povolit, a ani tato organizace nemá k dispozici nic, co by nasvědčovalo existenci úředního rozhodnutí. Působnost stavebního úřadu vyplývá zejména z ust. § 12 a násl. SZ, a to i s přihlédnutím k § 104 odst.9) z.č.254/2001 Sb., přičemž jen pro úplnost nutno konstatovat, že vodovodní přípojka ani není vodním dílem podle § 3 odst. 1) z.č. 274/2001 Sb. Podléhá proto plně režimu § 12 SZ. I samo tvrzení žalobkyně, že vodovodní přípojka existuje v dané trase již asi od roku 1934 je ve světle jiných listin rozporné. Klade-li žalobkyně důraz na postoj Svč. vodovodů a kanalizací, pak musí soud poukázat na vyjádření téže firmy z 14.4.1983 (ředitel ing. D.), která vyjádřila J.P.i souhlas s obnovením vodovodní přípojky ze stávajícího vodovodního řadu- veřejného vodovodu, přičemž vyjádření je provázeno plánem, ve kterém je modře vyznačen tehdy vedoucí vodovodní řad v souladu se stavební dokumentací ke stavebnímu povolení z 2.5.1983. Tatáž firma (podle svého sdělení z 11.11.2009) ani nemá k dispozici aktuální zákres přípojky, o kterém bez bližších informací sděluje, že je staršího data. Sama žalobkyně není ve svých postojích konzistentní. Ačkoli ale až později v průběhu správního řízení tvrdí, že bylo pouze v původní přípojce nahrazeno olovené potrubí plastovým, tak dříve o ničem takovém nehovoří, a např. ve své žádosti o dodatečné povolení stavby z 1.3.2010 (doručeno úřadu 4.3.2010) hovoří o nutnosti **změny** trasy přípojky a tuto nutnost změny vymezuje oproti stavebnímu povolení z 2.5.1983. Pokud by trasa přípojky vedla již historicky od roku 1934 po stejném pozemku jako nyní, pak by logicky nic žalobkyni nebránilo v tom, aby to již v březnu 2010 v žádosti uvedla. Soud ale neklade zásadní důraz na zjištění, kdy vůbec přípojka na ppč. 2505/2, na 2509/2 a dalších pozemcích byla vyhotovena, protože podstatným pro posouzení odůvodněnosti podané žaloby je zjištění, zda vodovodní přípojka je stavbou příslušným úřadem povolenou či nikoli. Jak

z obsahu správního spisu vyplývá, a ani z obsahu podané žaloby nevyplývalo nic jiného, neexistuje žádný doklad, který by svědčil pro závěr, že by vodovodní přípojka v současné podobě a v daném místě byla kdy úředně povolena. Pro úplnost soud musí připomenout, že se ze stavby nepovolené nestává stavba povolená uplynutím času, ale jen a výhradně rozhodnutím stavebního úřadu.

Ve věci bylo rozhodováno jen o té části přípojky, umístěné na parcele ppč. 2509/2, přičemž nebylo zřetelného důvodu pro takové „dílčí“ rozhodnutí. Správní orgán ale postupoval v souladu s ust. § 2 odst. 4) SZ a sám žalovaný upozornil v napadeném rozhodnutí, že stavební úřad musí dořešit i „zbytek“ přípojky. Z pohledu soudu to ale není vada, majícím význam pro zákonnost rozhodnutí o meritu věci, byť vydání jediného rozhodnutí o celé přípojce by bylo jen logické.

Další žalobní námitky, jak je formulovala žalobkyně v podané žalobě i při jednání, a které v podstatě dominují, nesměřují věcně k žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 12.1.2011 (o nařízení o odstranění stavby vodovodní přípojky), ale k rozhodnutí o návrhu žalobkyně na dodatečné povolení stavby ze dne 19.7.2010, resp. ze dne 27.10.2010, popř. k žalobou proklamovaným pochybením stavebníka při stavbě rodinného domu na ppč.2509/2. Zda tito stavebníci staví v rozporu se stavebním povolením či v souladu s ním, je pro posouzení nyní projednávané věci irelevantní. Obdobně nevýznamný je také poukaz žalobkyně na údajný souhlas vlastníka vodovodního řadu s výměnou olova za plast, neboť se netýká otázky, zda stavba přípojky byla povolena či nikoli. Měla-li žalobkyně za prokázané (nic takového ale ze správního spisu nevyplývá), že vlastník pozemku souhlasil s vedením přípojky, pak měla podat žalobu proti rozhodnutí z 19.7.2010. To ale neučinila a soud musí z tohoto rozhodnutí vycházet. Stejná námitka, také směřující proti naposled zmíněnému rozhodnutí, se týká i žalobkyní proklamovaného „srozumění“ pí. S. s existencí přípojky na jejím pozemku. Pro úplnost musí soud k této námitce jen dodat, a tento závěr vyplývá ze smlouvy mezi R. Stejskalovou a obcí Bílý Kostel z 18.4.2007, kterou soud provedl důkaz, že toto „srozumění“ se týká vodovodního řadu (viz smlouva z 18.4.2007) a nikoli žalobkyní uváděné přípojky. Přitom to byla sama žalobkyně, která soudu tuto smlouvu předložila. Obdobě je tomu i ohledně důkazu stejnopisem žaloby podané okresnímu soudu v řízení občanskoprávním (dne 30.3.2011). I předmětem této žaloby je otázka, směřující tematicky do oblasti dodatečného povolení stavby a nikoli k předmětu nynějšího přezkumného soudního řízení. Proto také nebyl zákonný důvod kvůli citované žalobě soudní řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 12.1.2011 přerušovat.

Také popis různých jednání mezi žalobkyní, obcí i sousedy o tom, jak by mohla být celá záležitost řešena, jsou zjevně bez významu pro potřeby rozhodnutí soudu.

Soud v přezkumném řízení nezjistil v napadeném rozhodnutí žalovaného a v řízení, které mu předcházelo takových vad, které by jej vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí, a proto mu nezbylo, než žalobu zamítnout podle § 78 odst. 7) s.ř.s.

Protože žalobkyně neměla ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení ji nepřísluší podle § 60 odst. 1) s.ř.s. Protože tuto náhradu nežádal žalovaný soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 27. března 2013

Mgr. Karel Kostecký v. r.
Předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová